

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 15 grudnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach, po uzyskaniu zawiadomienia od dyrektora Aresztu Śledczego w B., prowadził postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, obejmującego kary orzeczone wobec skazanego A. O. prawomocnymi wyrokami. W wyroku łącznym z dnia 19 września 2017r. Sąd I instancji uznał, że zachodzą podstawy do orzeczenia kary łącznej 7 miesięcy pozbawienia wolności obejmującej skazania:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 20 grudnia 2016r. w sprawie o sygn. VI K 753/16 za czyn z art. 207 § 1 kk, popełniony w okresie od października 2014r. do 6 lipca 2016r., na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 6 marca 2017r. w sprawie o sygn. VI K 41/17 za czyn z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od 7 lipca 2016r. do 25 listopada 2016r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie podlegającej łączeniu oraz okresy dotychczas odbytych kar, zwalniając równocześnie skazanego z kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok łączny w całości zaskarżył Prokurator, zarzucając, iż został on wydany pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone, gdyż w dniu 4 sierpnia 2017r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wydał wyrok łączny w sprawie o sygn. VI K 369/17, którym wymierzył skazanemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności obejmującą skazania z wyroków o sygn. VI K 753/16 i VI K 41/17 oraz VI K 1019/14, a następnie w dniu 19 września 2017r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wydał kolejny wyrok łączny w sprawie tego samego skazanego o sygn. VI K 334/17, którym wymierzył mu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności obejmującą skazania z wyroków VI K 753/16 i VI K 41/17, nie rozwiązując uprzednio wyrok łączny z dnia 4 sierpnia 2017r.

Stawiając taki zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku łącznego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, na rozprawie apelacyjnej modyfikując ten wniosek i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na mocy art. 17 § 1 pkt 7 kpk.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja jako oczywiście zasadna podlegała uwzględnieniu, albowiem podniesiony w niej zarzut jest oczywiście trafny. Z treści załączonego przez skarżącego do apelacji wyroku łącznego wydanego przez Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w dniu 4 sierpnia 2017r., w sprawie o sygn. akt VI K 369/17, wynika, że Sąd ten w pkt 1 swojego wyroku orzekł co do tych samych prawomocnie orzeczonych kar pozbawienia wolności, co w obecnie zaskarżonym apelacją wyroku (pkt II i III części wstępnej), łącząc nadto karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem tego Sądu w dniu 20 stycznia 2015r., w sprawie o sygn. akt VI K 1019/14 (pkt I części wstępnej). Ta ostatnia w dniu 12 lipca 2017r. została w całości przez skazanego odbyta. Niniejszy wyrok łączny był prawomocny z dniem 12 sierpnia 2017r., tj. w dacie wydania wyroku w sprawie o sygn. akt VI K 334/17, a zatem ponowne orzekanie co do tego samego układu orzeczonych kar za zbiegające się przestępstwa wymienione w pkt II i III w wyroku wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 369/17 było nieuprawnione i stanowiło o rażącym naruszeniu art. 17 § 1 pkt 7 kpk. Bezsporne jest bowiem, że wyrok łączny wydany w sprawie VI K 369/17 nie został wzruszony w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej, a skazany obecnie odbywa karę łączną 1 roku pozbawienia wolności wymierzoną tymże wyrokiem (vide karta karna k. 70-71).

W takiej więc sytuacji Sąd Rejonowy procedując w przedmiocie wyroku łącznego w sprawie o sygn. akt VI K 334/17 nie mógł ponownie orzekać co do połączenia kar pozbawienia wolności wymierzonych za przestępstwa osądzone w sprawach Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach o sygn. akt VI K 753/16 i VI K 41/17, albowiem węzeł kary łącznej pozbawienia wolności, obejmujący ponadto karę orzeczoną w sprawie o sygn. VI K 1019/14, miał walor prawomocności wynikającej z uprzedniego orzeczenia kary łącznej w sprawie VI K 369/17 tego samego Sądu Rejonowego (pkt 1 wyroku).

W tak opisanym układzie procesowym doszło więc bezsprzecznie do naruszenia przepisu art. 17 § 1 pkt 7 in principio kpk, tj. orzekania pomimo istnienia prawomocnego orzeczenia w tym samym przedmiocie (res iudicata). Jest także bezsporne, że w dyspozycji przepisu art. 575 § 1 kpk nie unormowano sytuacji, aby to ponowny wyrok łączny, wydany z rażącym naruszeniem zakazu z art. 17 § 1 kpk (co do tego samego zbiegu kar, co do którego już uprzednio wydano prawomocny wyrok), mógł prowadzić do utraty mocy poprzednio wydanego wyroku, nawet jeżeli orzeka taką samą karę (por. przekonywujący wywód w wyroku SN z dnia 30 listopada 2011r., II KK 149/11, OSNKW 2011, nr 12, poz. 113). Do naruszenia przepisu art. 17 § 1 pkt 7 kpk nie doszłoby tylko wtedy, gdyby procedując w trybie wyroku łącznego w nowym układzie skazań (pojawilo się nowe skazanie, nieuwzględnione we wcześniej wydanym wyroku łącznym), Sąd meriti węzłem kary łącznej połączyłby kary wymierzone za czyny objęte poprzednim węzłem kary łącznej oraz jakąkolwiek karę - podlegającą połączeniu - za nowe (a nieobjęte poprzednim postępowaniem w przedmiocie wyroku łącznego) przestępstwo. Taka sytuacja w niniejszej sprawie w zakresie rozstrzygnięcia w pkt 1 zaskarżonego apelacją wyroku nie miała jednak miejsca. W konsekwencji należało zaskarżony wyrok w tym zakresie uchylić i postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk umorzyć, a wydatkami postępowania w tym zakresie obciążyć Skarb Państwa.